

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **Praha West Investment k. s.**, se sídlem Kostelecká 822/75, Praha 9, zastoupen Mgr. Petrem Czyžem, advokátem se sídlem Kostelecká 822/75, Praha 9, proti žalovanému: **Ing. arch. M. T.**, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 12. 8. 2010, č. j. 8 A 150/2010 – 29,

takto:

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 12. 8. 2010, č. j. 8 A 150/2010 – 29, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Městský soud v Praze usnesením ze dne 12. 8. 2010, č. j. 8 A 150/2010 – 29 odmítl žalobu podanou žalobcem (dále jen „stěžovatel“), kterou se domáhal zrušení certifikátu ze dne 23. 3. 2010, č. 711007 vydaného Ing. arch. M. T., podle ust. § 117 odst. 3 stavebního zákona č. 183/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „stavební zákon“) a § 10 vyhlášky č. 526/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení stavebního zákona. Usnesení odůvodnil městský soud tím, že z ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. je zřejmé, že zákon nevylučuje možnost, aby vykonavatelem veřejné správy byla i fyzická osoba, ale i v takovém případě musí mít činnost takové osoby stejné charakteristické rysy, které jsou přítomny v činnosti orgánů jako typických vykonavatelů veřejné správy. V prvé řadě je to pověření k výkonu určitých veřejných úkolů, resp. činností ve veřejném zájmu, a jeho zvláštní forma. Vykonavatelé veřejné správy mohou působit jen v rozsahu stanoveném zákonem a jen prostředky, které jim k tomu zákon předepisuje. Bývají povoláváni k činnosti přímo zákonem, který také vymezuje rozsah jejich působnosti a způsoby, jimiž mohou svou činnost vykonávat. Umožňuje-li mu to zákon, může orgán veřejné moci přenést část své pravomoci na fyzickou či právnickou osobu nebo jiný orgán. I takové pověření by se přitom dělo aktem veřejné moci. Autorizovaného inspektora ovšem k vydávání certifikátů podle § 17 stavebního zákona nepověřuje ani zákon, ani žádný akt moci výkonné. Právním podkladem jeho činnosti je (soukromoprávní) nepojmenovaná

smlouva kterou se zavazuje, že pro soukromou osobu (stavebníka) provede kontrolu projektové dokumentace, ověří ji a vydá na danou stavbu certifikát. Stavebník se zase vůči autorizovanému inspektorovi zaváže k tomu, že mu poskytne potřebnou součinnost a za jeho činnost mu poskytne odměnu. Činnost autorizovaného inspektora tedy není výsledkem veřejnoprávního postupu, nýbrž plněním ze soukromoprávní smlouvy. Postup, jímž autorizovaný inspektor dospívá k certifikátu, není ani v nejmenším formalizován a nejsou mu tak vytyčeny žádné meze, které musí při jakémkoli svém postupu respektovat správní orgány. Činnost, která se odehrává mezi dvěma soukromými osobami na základě smlouvy uzavřené podle pravidel soukromého práva, se tak z povahy věci vzpírá zařazení do oblasti veřejné správy, a tedy i přezkoumání před správním soudem. Nejsou tu totiž předepsány žádné postupy, jejichž dodržení by bylo možno kontrolovat a vyžadovat. Autorizovaný inspektor proto není správním orgánem podle ustanovení § 4 odst. písm. a) s. ř. s., nýbrž odborně způsobilou osobou, která z titulu své funkce (§ 143 a násl. stavebního zákona) poskytuje odborné činnosti ve výstavbě. Akt, který je plněním ze soukromoprávní smlouvy, pak nemůže být rozhodnutím tak, jak je chápe s. ř. s. již jen proto, že jeho původcem není správní orgán. Na rozdíl od stavebního povolení neumožňuje certifikát stavebníkovi, aby začal provádět stavbu a nezakládá mu ani žádné jiné právo. Podle názoru městského soudu nelze popřít, že v důsledku provádění či provedení stavby, která byla po vypracování certifikátu autorizovaného inspektora pouze oznámena stavebnímu úřadu, může dojít k zásahu do veřejných subjektivních práv osob, které by jinak byly účastníky stavebního řízeni. Potíže nevyvolává ani tak případ, kdy takové osoby po výzvě ze strany stavebníka či autorizovaného inspektora uplatní své námitky, a ty se nepodaří vyřešit k jejich spokojenosti (pak je totiž na stavebním úřadu, aby se věcí dále zabýval postupem podle § 117 odst. 4 stavebního zákona), jako případ, kdy stavebník či autorizovaný inspektor vůbec neosloví osoby, které by jinak splňovaly podmínky pro účastenství ve stavebním řízení.

Proti tomuto usnesení městského soudu podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. v níž namítal, že autorizovaný inspektor je správním orgánem, resp. vykonavatelem veřejné správy. Autorizovaný inspektor je fyzická osoba, která je po jmenování ministrem pro místní rozvoj oprávněna působit ve zkráceném stavebním řízení a kterou stavební zákon zmocňuje k tomu, aby za podmínek zákonem stanovených vydala certifikát, kterým stvrdí, že ověřila projektovou dokumentaci pro stavbu a připojené podklady z hledisek uvedených ve stavebním zákoně a že navrhovaná stavba může být provedena. K tomu, aby autorizovaný inspektor mohl ve stavebním řízení svou činnost vykonávat, je třeba jeho jmenování, tedy aktu moci výkonné. Jeho činnost je činností sice iniciovanou uzavřením smlouvy se stavebníkem, ale následně regulovanou stavebním zákonem (§ 117 odst. 1, 3, 4 stavebního zákona). Autorizovaný inspektor splňuje znaky charakteristické pro vykonavatele veřejné správy (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2010, č. j. 9 As 63/2010 – 11). Stěžovatel má tedy za to, že certifikát vydaný autorizovaným inspektorem jako nepřímým vykonavatelem veřejné správy následně oznámený stavebnímu úřadu je výsledkem činnosti správního orgánu a má povahu přezkoumatelného správního aktu, který má právo napadnout stavebník i osoby, které by jinak měly právo být účastníkem stavebního řízení.

V doplnění kasační stížnosti stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti a upozornil na skutečnost, že jeho kasační stížnost byla městským soudem postoupena Nejvyššímu správnímu soudu až po stížnosti na průtahy a podání návrhu na

určení lhůty. Stěžovatel dále stručně shrnul postup městského soudu v jiné jeho skutkově obdobné věci, kdy městský soud jeho žalobu odmítl a postoupil ji Ministerstvu pro místní rozvoj (usnesení Městského soudu v Praze ze dne 21. 2. 2011, č. j. 10 A 288/2010 – 68), s čímž stěžovatel vyjádřil nesouhlas. Ze všech těchto důvodů stěžovatel navrhl, aby napadené usnesení bylo zrušeno a věc vrácena městskému soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vadu uvedenou v odstavci 3, k níž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

K námitce právní povahy certifikátu autorizovaného inspektora a s tím související otázky, zda tento akt představuje rozhodnutí, proti němuž se lze bránit žalobou podle ust. § 65 s. ř. s., se již ve skutkově obdobném případu podrobně Nejvyšší správní soud vyjádřil, a to v rozsudku ze dne 4. 8. 2010 č. j. 9 As 63/2010 – 11 (publikovaný pod č. 2142/2010 a dostupný na www.nssoud.cz) a neshledává důvod se od těchto závěrů v dané věci odchýlit.

Podle ustanovení § 117 stavebního zákona uzavře-li stavebník s autorizovaným inspektorem smlouvu o provedení kontroly projektové dokumentace pro stavbu, kterou hodlá provést, může takovou stavbu pouze oznámit stavebnímu úřadu, jestliže byla opatřena souhlasná závazná stanoviska dotčených orgánů a vyjádření osob, které by byly účastníky stavebního řízení (§ 109), a nejde o stavbu, která je zvláštním právním předpisem, územně plánovací dokumentací nebo rozhodnutím orgánu územního plánování přímo označena jako nezpůsobilá pro zkrácené stavební řízení. Stavebník k oznámení stavby připojí projektovou dokumentaci stanovenou prováděcím právním předpisem a certifikát vydaný autorizovaným inspektorem. Dokumentace se předkládá ve dvojím vyhotovení; není-li obecní úřad stavebním úřadem, nebo stavebník není vlastníkem stavby, předkládá se trojmo. Autorizovaný inspektor certifikátem stvrzuje, že ověřil projektovou dokumentaci a připojené podklady z hledisek uvedených v § 111 odst. 1 a 2 a že navrhovaná stavba může být provedena. Na projektové dokumentaci tuto skutečnost vyznačí, uvede své jméno a příjmení, datum vydání certifikátu a opatří ji svým podpisem a razítkem se státním znakem České republiky. K certifikátu připojí návrh plánu kontrolních prohlídek stavby, závazná stanoviska dotčených orgánů a vyjádření osob, které by byly účastníky stavebního řízení (§ 109). Pokud ve vyjádřeních podle odstavce 1 byly uplatněny námitky proti provádění stavby, autorizovaný inspektor je posoudí a projedná s osobami, které je uplatnily. Způsob vypořádání námitek a závěry, popřípadě podklady, z nichž vycházel, připojí autorizovaný inspektor k certifikátu podle odstavce 3. Nepodaří-li se při vypořádání námitek odstranit rozpory mezi osobami, které by jinak byly účastníky řízení, předloží jejich vyjádření spolu s projektovou dokumentací a závaznými stanovisky dotčených orgánů stavebnímu úřadu, který zajistí vypořádání námitek podle § 114 nebo usnesením rozhodne o námitkách ve své působnosti anebo usnesením rozhodne o nezpůsobilosti stavby pro zkrácené řízení.

Podstata zkráceného stavebního řízení spočívá v přenesení zásadních činností v řízení o vydání stavebního povolení (posouzení projektové dokumentace stavby, opatření souhlasných stanovisek dotčených orgánů a vyjádření osob, který by byly účastníky stavebního řízení) ze stavebního úřadu na osobu autorizovaného inspektora. Tato osoba musí k takovému posouzení získat oprávnění postupem upraveným stavebním zákonem (§ 143 - § 151) a poté působí jako garant souladu předmětné stavby s předpisy stavebního práva. Výsledkem činnosti autorizovaného inspektora ve stavebním řízení je

vydání certifikátu, kterým stvrzuje, že ověřil projektovou dokumentaci a připojené podklady ze zákonem uvedených hledisek a že stavba může být provedena. Autorizovaný inspektor je soukromá osoba, která, pokud splní podmínky pro jeho činnost stanovené veřejnoprávním předpisem, je po určitou dobu oprávněna ve stavebním řízení činit úkony vymezené stavebním zákonem, přičemž v důsledku některých z nich vznikají osobám ve stavebním řízení práva a povinnosti bez další intervence stavebního úřadu. Vydání certifikátu autorizovaným inspektorem a jeho oznámení stavebnímu úřadu má stejné účinky jako vydání stavebního povolení stavebním úřadem podle § 115 stavebního zákona, tj. zakládá oprávnění provést stavbu.

Certifikát oznámený podle § 117 odst. 1 stavebního zákona stavebnímu úřadu tedy bezpochyby zakládá práva a povinnosti ve stavebním řízení, rovnocenné stavebnímu povolení. Stavební úřad je z procesu vzniku oprávnění provést stavbu na základě oznámeného certifikátu v podstatě vyloučen. Oznámení certifikátu pouze zaeviduje. Úprava obsažená v § 117 stavebního zákona nedává stavebnímu úřadu explicitně možnost jakékoliv kontroly oznámeného certifikátu. S výjimkou postupu podle odst. 4 citovaného ustanovení stavebního zákona není upravena možnost intervence příslušného stavebního úřadu do činnosti a rozhodnutí (certifikátu) autorizovaného inspektora. Navíc ale neexistuje ani možnost změny či zrušení certifikátu autorizovaným inspektorem v případě, kdy sám dodatečně zjistí, že nebyly splněny požadavky stavebního zákona a jeho prováděcích právních předpisů. Stejně tak není dána ani možnost stavebníka a v úvahu přicházejících účastníků takového řízení, jak se proti postupu autorizovaného inspektora a jím vydanému certifikátu bránit, resp. jak napadnout jeho postup v rámci zkráceného stavebního řízení. Stavební zákon dokonce nestanoví ani mechanismy, prostřednictvím kterých by se mohly dotčené osoby, tj. osoby, které by byly účastníky stavebního řízení podle ust. § 109 stavebního zákona, o probíhajícím zkráceném stavebním řízení dozvědět.

V případě nedostatečné právní úpravy však nelze dovozovat, že veřejné právo neposkytuje žádné obranné mechanismy těm osobám, jejichž práva by mohla být postupem autorizovaného inspektora zkrácena. Použití zjednodušeného postupu ve veřejnoprávním řízení nemůže být konstruováno na úkor ochrany práv dotčených osob, tj. osob, které by jinak byly účastníky stavebního řízení podle ust. § 109 stavebního zákona. V situaci, kdy právní úprava příslušných procesních postupů autorizovaného inspektora ve zkráceném stavebním řízení explicitně neupravuje účinné kontrolní mechanismy a není tak dostatečným předpokladem pro zajištění ústavnosti tohoto institutu a vyloučení porušení práv (potencionálních) účastníků tohoto řízení, musí zde existovat mechanismy, které tuto ochranu zaručí. Je povinností soudu, aby tyto mechanismy uvnitř právního řádu nalezl a pojmenoval. Ke shodnému závěru dospěl v minulosti Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 13. 5. 2004, č. j. 1 As 9/2003 – 90, publ. pod č. 360/2004 Sb. NSS a na www.nsosud.cz v němž k této otázce uvedl: „*V souladu s principem právní jistoty má každý adresát právní normy právo očekávat, že řešení, která zákonodárce zvolí, jsou racionální a směřují k funkčnímu uspořádání společenských vztahů, a nikoliv naopak. Jestliže zákonodárce z nejrůznějších – často velmi pochybných a voluntaristických – důvodů zvolí řešení jiné, musí je tím spíše přesně, jasně, určitě a srozumitelně v právních předpisech, jimiž jsou právní normy komunikovány svým adresátům, vyjádřit. Neučiní-li tak, je zcela na místě dát přednost takovému výkladu, který je rozumný a odpovídá přirozenému smyslu pro spravedlnost*“.

Výklad, podle něhož by nebylo možno napravit stav, kdy vzniklo právo provést stavbu v rozporu se zákonem, není z výše uvedených důvodů udržitelný. Vzhledem k nespornému závěru, že v důsledku oznámení stavebnímu úřadu certifikát zakládá veřejná subjektivní práva a povinnosti srovnatelná s právy a povinnostmi vyplývajícími ze stavebního povolení, je podle Nejvyššího správního soudu klíčovou právní otázkou, zda certifikát autorizovaného inspektora je či není výsledkem veřejnoprávní činnosti.

Autorizovaný inspektor se po uzavření smlouvy se stavebníkem řídí jednak ujednáním vyplývajícím z této smlouvy (určení předmětné stavby, cena, termíny, sankce, atd.), jednak stavebním zákonem, který konkrétně upravuje úkony autorizovaného inspektora ve zkráceném stavebním řízení. Otázkou je, zda lze konstatovat, že autorizovaný inspektor vzhledem k obligatorní úpravě jeho činnosti ve zkráceném stavebním řízení vykonává při vydání certifikátu působnost v oblasti veřejné správy.

Veřejná správa v tradičním pojetí zahrnuje, na rozdíl od užšího pojmu „státní správa“, správu veřejných záležitostí. Ve funkcionální rovině je vykonávána jak státními orgány, tak i dalšími subjekty nestátního charakteru, na které je výkon veřejné správy delegován zákonem. Pro tyto nestátní vykonavatele je výkon veřejné správy obvykle pouze částí jejich činnosti a ve zbytku mohou působit v soukromoprávních vztazích. Veřejnou správu lze samozřejmě definovat nejen z hlediska subjektového, nýbrž i prostřednictvím jednotlivých znaků a vlastností, jež ji odlišují od správy soukromé. Toto odlišení se většinou děje na základě hlediska zájmového, tj. u veřejné správy se předpokládá její výkon ve veřejném zájmu, zatímco u správy soukromé v zájmu soukromém. Při rozlišení lze však dále aplikovat i teorii mocenskou, která vychází z principu mocenské nadřazenosti orgánů vykonávajících veřejnou správu vůči spravovaným subjektům, kdy se výkon veřejné správy děje zásadně prostřednictvím jednostranných právních aktů mocenské povahy. Tyto teorie lze pak kombinovat se závěry, že veřejná správa je prováděna k tomu pověřenými subjekty, tato povinnost je jim uložena právní normou, kterou jsou povinny se při jejím výkonu řídit (viz např. Pošvář, J. *Obecné pojmy správního práva*, Brno 1946, str. 26 a násl.). Rozdíl mezi veřejnou a soukromou správou lze podle uvedených hledisek definovat dle míry vázanosti vykonavatele správy právními předpisy, tj. normativní vázanost vykonavatele veřejné správy, a dle cíle, který má být správou dosažen. V klasických dílech právní teorie a teorie správního práva jsou popsány i možné další teorie rozlišení veřejné a soukromé správy. Z českých autorů lze poukázat na teorii Petra Průchy, podle které je veřejná správa jako správa veřejných záležitostí správou ve veřejném zájmu a subjekty, které ji vykonávají, ji realizují jako právem uloženou povinnost, a to z titulu svého postavení jako veřejnoprávních subjektů. Soukromá správa je naproti tomu správou soukromých záležitostí, vykonávanou v soukromém zájmu, vykonávají ji soukromé osoby sledující určitý vlastní cíl a řídící se přitom vlastní vůlí (Průcha, P. *Správní právo, obecná část.* 7. dopl. a akt. vyd. Brno: MU a doplněk, 2007, str. 53). Z výše citovaného lze dovodit, že na rozlišení veřejné a soukromé správy lze nahlížet z různých hledisek a hranice mezi těmito oblastmi nejsou vždy jednoznačně vymezitelné. Ostatně již Jiří Pošvář zdůrazňoval, že rozdíl mezi veřejnou a soukromou správou není zcela kategorický (viz Pošvář, J. *Obecné pojmy správního práva*, Brno 1946, str. 107). Shodný závěr v současnosti prezentuje i Dušan Hendrych, podle něhož rozdíly mezi veřejnou a soukromou správou nejsou, a nemohou být, absolutní. Veřejnou správu v dnešní době nelze kvalifikovat pouze jako správu vrchnostenskou, neboť její úkoly v moderní společnosti vrchnostenskou správu daleko překračují (Hendrych D. a kolektiv: *Správní právo – obecná část*, 6. vydání, C. H. Beck, Praha 2006, str. 5, marg. 3). Přestože

tedy hranice mezi soukromou a veřejnou správou nelze jednoznačně vymezit, stejně jako přesnou definici veřejné správy, obecně je možno vycházet z cíle, prostředků a závaznosti posuzované činnosti a postavení jejího vykonavatele.

Nejvyšší správní soud pro vymezení veřejnoprávní, či soukromoprávní působnosti autorizovaného inspektora nepovažuje za určující skutečnost, že jeho účast v konkrétním stavebním řízení je založena soukromoprávní smlouvou. Autorizovaný inspektor je oprávněn ve zkráceném stavebním řízení působit po jmenování ministrem pro místní rozvoj na základě splnění podmínek stanovených stavebním zákonem. Tímto aktem se autorizovaný inspektor stává v mezích stanovených stavebním zákonem nepřímým vykonavatelem státní správy. Jeho postup ve zkráceném stavebním řízení je iniciován uzavřením smlouvy se stavebníkem podle § 117 odst. 1 za použití § 146 stavebního zákona. Jednotlivé činnosti však vykonává podle imperativu obsaženém v ust. § 117 odst. 1, 3, 4 stavebního zákona. Jestliže je autorizovaný inspektor podle citovaného ustanovení povinen opatřit souhlasná závazná stanoviska dotčených orgánů a vyjádření osob, které by byly účastníky stavebního řízení, dále ověřit projektovou dokumentaci a připojené podklady z hledisek uvedených v § 111 odst. 1 a 2 stavebního zákona, případně předložit věc stavebnímu úřadu, nepodaří-li se mu vyřešit rozpory při vypořádání námitek potenciálních účastníků řízení proti provádění stavby, pak v těchto jeho úkonech stavební zákon jasně vytyčuje meze, které musí autorizovaný inspektor dodržet. Tyto meze nepodléhají vůli stavebníka, s nímž smlouvu o provedení kontroly projektové dokumentace uzavřel. Autorizovaný inspektor je tedy při činnosti ve zkráceném stavebním řízení vázán veřejnoprávním předpisem. Má-li být výsledkem jeho činnosti certifikát s účinky předpokládanými § 117 stavebního zákona, musí tento zákonem stanovený postup respektovat a dodržet.

Bezprostřední právní závaznost a přímé právní účinky certifikát nabývá ze zákona v okamžiku jeho oznámení stavebnímu úřadu. Oznámení provede stavebník a bez jakékoliv intervence stavebního úřadu tím učiní certifikát aktem, který zakládá jeho oprávnění provést stavbu v určené podobě a naopak povinnosti ostatních osob toto právo respektovat. Tyto právní účinky certifikátu srovnatelné s vydáním stavebního povolení stavební úřad není oprávněn nijak revidovat. Podle názoru Nejvyššího správního soudu proto nelze certifikát přirovnat k odbornému stanovisku či znaleckému posudku, neboť na rozdíl od nich certifikát není podkladem dalšího aktu zakládajícího práva a povinnosti, ale sám se tímto aktem stává oznámením stavebnímu úřadu. Postavení autorizovaného inspektora se pak mění po oznámení certifikátu stavebnímu úřadu, jímž se výsledek činnosti inspektora stává aktem zakládajícím subjektivní veřejná práva a povinnosti a stává se pro tyto osoby závazným. Do okamžiku oznámení certifikátu stavebnímu úřadu je na vůli stavebníka, který s inspektorem smlouvu uzavřel, zda výsledky činnosti autorizovaného inspektora bude respektovat. Po jeho oznámení je však již povinen obsah certifikátu respektovat, bez možnosti jeho korekce. Tím se povaha certifikátu vymyká běžnému plnění ze soukromoprávní smlouvy a postavení autorizovaného inspektora vůči stavebníkovi se odlišuje od vztahu mezi účastníky soukromoprávního vztahu.

Z uvedených důvodů je nutno na certifikát oznámený stavebnímu úřadu dle § 117 odst. 1 stavebního zákona hledět jako na výsledek činnosti správního orgánu, přestože o něm nelze bez dalšího konstatovat, že je vydáván ve správním řízení. I když zůstává sporným, zda postup autorizovaného inspektora předcházející oznámení certifikátu stavebnímu úřadu lze označit za správní řízení, vzhledem ke skutečnosti, že jak samotný

postup autorizovaného inspektora ve zkráceném stavebním řízení, tak i jeho výsledek má veřejnoprávní charakter, je autorizovaný inspektor při této činnosti vázán základními zásadami činnosti správního orgánu a certifikát po oznámení stavebnímu úřadu má povahu přezkoumatelného správního aktu, který má právo napadnout stavebník i osoby, které by jinak měly právo být účastníky stavebního řízení. Postup autorizovaného inspektora ve zkráceném stavebním řízení tak lze označit za veřejnoprávní a výsledkem jeho činnosti je, za podmínky oznámení certifikátu stavebnímu úřadu, akt způsobilý zasáhnout veřejná subjektivní práva a povinnosti.

Nezbytnost ustavení kontrolního mechanismu činnosti autorizovaného inspektora ve zkráceném řízení je dána nesporným veřejným zájmem na provádění staveb v souladu se zákonem stanovenými předpoklady pro výstavbu. Městský soud tedy v napadeném usnesení dospěl při hodnocení povahy certifikátu vydaného autorizovaným inspektorem k nesprávnému právnímu závěru, z něhož vycházel při odmítnutí žaloby, a proto je kasační stížnost důvodná.

Nejvyšší správní soud se nezabýval argumentací stěžovatele vztahující se k usnesení Městského soudu v Praze ze dne 21. 2. 2011, č. j. 10 A 288/2010 – 68, neboť toto rozhodnutí není předmětem soudního přezkumu v nyní projednávané věci.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud napadené usnesení podle ust. § 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s. zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení, v němž je městský soud podle odst. 3 citovaného ustanovení vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku. O věci bylo rozhodnuto bez jednání postupem podle § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

O návrhu, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek Nejvyšší správní soud nerozhodoval, protože ve věci samé bylo rozhodnuto bez zbytečného odkladu.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. dubna 2011

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu